

[Thorndahl]

september på regeringens egne forudsætninger og på regeringens egne beregningsmetoder kunne konstatere, at betalingsbalanceunderskuddet ville blive på 7½ mia kr. De i regeringsaftalen fastlagte politiske mål kunne simpelt hen ikke nås med de aftalte politiske midler. Det fremgår bl. a. af mine indlæg i september her i salen og i øvrigt bekræftet af det økonomiske råd så tidligt som i november 1978

Den 8. januar 1979 besvarede statsministeren følgende spørgsmål (nr. 415) fra mig (Folketingstidende 1978-79, sp. 4862):

»Statsministeren bedes oplyse, hvilke forhøjelser af moms og andre afgifter regeringen påregner gennemført i 1979 for at opnå det betalingsbalanceunderskud på højst 6,5 mia kr., som venstre og socialdemokratiet i regeringsprogrammet har forpligtet sig til.«

I den skriftlige begrundelse for spørgsmålet henvises dels til vismandsrapporten, dels til at de olieeksporterende lande netop havde besluttet en forhøjelse af oliepriserne, som yderligere ville forringe betalingsbalancen. Alligevel svarede statsministeren:

»Regeringen har ingen planer om forhøjelse af momsen eller andre afgifter.

Med gennemførelse af finansloven er der sket den tilpasning af finanspolitikken, som skønnes nødvendig under de nuværende forudsætninger, men regeringen må selvsagt tage forbehold over for, at konjunkturudviklingen eller udviklingen i pengeindkomsterne kan ændre disse forudsætninger, således som det kom til udtryk i åbningsredegørelsen.«

De anførte nuværende forudsætninger er forudsætningerne pr. 8. januar 1979. Jeg skal derfor bede statsministeren overensstemmende med dette svar bekræfte, at de forhold, der har ført til regeringens ændrede vurdering af betalingsbalanceunderskuddet for 1979, udelukkende er opstået efter den 8. januar i år.

Med hensyn til vore erhvervs konkurrenceevne giver økonomiministeren på regeringens vegne i bilag 82 under lovforslag nr. L 196 arbejdsmarkedsudvalget nogle oplysninger om den forventede lønudvikling inden for en række lande, og regeringen konkluderer:

»På dette grundlag må man antage, at forholdet mellem udviklingen i de danske og udenlandske lønomkostninger ikke på afgø-

rende måde vil adskille sig fra situationen i de nærmest foregående år.«

Eller sagt mere direkte: konkurrenceevnen – og dermed beskæftigelsen – har regeringen reelt opgivet at forbedre, og jeg synes også, det er rimeligt, om statsministeren bekræfter denne konklusion i dag.

Niels Helveg Petersen (RV):

På ét væsentligt punkt er der ikke tilvejebragt tilstrækkelig klarhed under den hidtidige debat forud for de direkte valg til EF-Parlamentet, og det drejer sig om regeringens holdning til tankerne om en europæisk politisk union. Uklarheden skyldes, at det ene regeringsparti, venstre, hvis formand jo også er landets udenrigsminister, går til valg på et program for dannelsen af en europæisk union, utvetydigt og principielt. Det bebrejder jeg ikke venstre, men det kræver en afklaring.

Når udenrigsministeren og hans parti går til valg på dette program, er det så også regeringens politik? Er det regeringens politik, at der skal ske traktatændringer, der overfører ny kompetence til EFs organer? Skal man forlade det nuværende traktatgrundlag? Det vil jeg gerne have udenrigsministerens svar på, for jeg anser det for væsentligt at få spørgsmålet endeligt afklaret. Jeg tror, jeg kender svaret, som vil blive, at det ikke er regeringens politik, og at det ikke er hans politik, at regeringen vil afvise ændringer i kompetenceforholdene og afvise overførelse af ny kompetence til EFs organer. Ministeren kan i så henseende med rette henvise til sine udtalelser under den udenrigspolitiske debat i slutningen af 1978. Det er udenrigsministeren også nødt til, hvis han ikke skal komme i mindretal i forhold til folketingets flertal.

Når jeg alligevel fremdrager sagen, er det altså for det første for at få en utvetydig afklaring. Men det er af én grund til: det er for at pege på, at det er en svøbe i det europæiske samarbejde, at når politikere samles til europæiske konferencer, beruser de sig i den europæiske uvirkelighed og vedtager fine programmer, som de hver for sig ikke har den allermindste hensigt til at leve op til, når det gælder, fordi medlemslandenes befolkninger, herunder den danske, ganske enkelt ikke ønsker, at det skal være sådan.